

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV. {

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

} № 102

ШПАНЬОЛСКІЙ ПУСТАІА.

(край)

Сутраданъ настави Енглець свой путь, и сребрно дугме еднако му се по глави вртило. Но текъ око подне стигне стрменима моренскимъ, съ почетка га еза пролазила, но за четвртъ сата у току мислїи свои заборава и на разбойнике и на чародѣйно дугме. Вођа нѣговъ яхао е за нѣмъ пѣвајући, но наеданпутъ умукне и пре него што се могаше осврнути, да види, како су двоица вођу притиснули, счепаю и нѣга двоица за едну и другу руку, докъ еданъ трећїй коня држаше. Еданъ му наслоуи свой карабинъ на прси съ рѣчма: „Дай шта имашь!“ Другїй пакъ заманувши своимъ кундакомъ на вођу раздере се: „Да ниси писнуо!“ — Енглець изненадно нападнуть маши се као некимъ нагономъ вођенъ у цепъ и извуче кесу съ новцима, кою разбойницима преда. Ови га лютито, запитаю, промотривши садржай кесе, има ли іошъ што и кадъ їмъ онъ одговори, да ништа више нема, почну га они грдати и псовати, што е тако мало новаца понео, и стану рѣчима навалывати на нѣга, да своевольно да, ако што іошъ одъ злата или сребра при себи имаетъ, ер ђе зло проћи, ако га они после визитираю и при нѣму штогодъ нађу. — „Да, да,“ рече Енглець, „имамъ іошъ едно сребрно дугме; ево вамъ и то!“ па їмъ га пружи.

Као некомъ вишомъ силомъ поражени, пугте разбойници и господара и коня, и уступивши неколико коракляя натрагъ почну га озбиљно молити, да на све заборава, што се догодило, и да їмъ нѣгово напрасито и неумѣсно поступањ опрости, почемъ они нису знали, ко е онъ, стану му затимъ учтиво и понизно свое услуге нудити и поврате му кесу съ новцима. Еданъ одъ нѣи придода: „Господине, мы ђемо васъ крозь ове планине пропратити, мы смо ваша стража и стоимо за вашъ животъ нашемъ господару добри; притомъ являмо вамъ, да се нашъ поглаваръ садъ у овимъ шумама налази, и то недалеко одавдъ; ако желите съ нѣмъ се састати, наша е дужность, до нѣга васъ одвести.“

Енглець любопитанъ съ арабашомъ упознати се, пристане на то, да еданъ сатъ одъ свой послова овомъ познанству жертвуе, и тако се сви крену далъ: Енглець

съ пратиоцемъ срединомъ друма, а пугтае крозь шуму край пута.

После четвртъ сата ода, искрсну друга шесторица изъ шуме, но уздржани пискомъ еднимъ први пратилаца, повуку се къ овима, и предузму одма на измѣну пратию, а први разбойници врате се натрагъ; и тако се онај данъ више пута ова стража, као поредъ каквогъ кордона мѣняла, кое Енглезу посвѣдочи, да е чета ова страшна и многобройна была, и да се нѣой иначе небы могло измаћи.

После некогъ времена окрену пѣшице пратиоци съ друштвомъ десно одъ пута стазомъ едномъ крозь врло лепу но дивљу долину, преко кршева и потока и стигну после краткогъ времена предъ едну усамљену кућицу, лежећу у чести едной поредъ ладногъ кладенца, и затеку ту више други разбойника; неки спавау, неки спремау ручакъ, неки чишћау свое оружъ и т. д.

Понуде Енглеца да сѣдне и да се одмори, па ако жели да може захтѣвати што за ело и пиѢе. Онъ се нимало незатезаше, него одрѣшено и искрено, као да е у своїой кући, замоли, да му одъ оба двога, што понайболъ имаю, донесу. Но пре него разбойници могаше желю нѣгову испунити, повиче еданъ изъ куће и зилазећїй човекъ: „Добро дошао, добро дошао, прїателю!“ и упуги се весело и прїательски смѣшећи се нашемъ Енглезу.

Разбойници сви поскачу на ноге, а Енглець се упрепасти, кадъ у томъ домаћину, кои е арабаша чете было, позна Шпаньолца, съ коимъ е синоѢъ вечерао и онако прїатно вечернѢ време провео. Онъ се съ поглаваромъ поздрави и рукуе благодаривши му опетъ на полезномъ ономъ поклону.

Арабаша нѣе исте альине одъ синоѢъ на себи имаю; садъ е было у лепой униформы, краткомъ капугу одъ кадѢе, съ везеномъ якомъ и рукавима, и у панталонамъ зеленимъ и ускимъ съ маломъ испушкомъ, но Енглець га позна по нѣговомъ поноситомъ стасу и отвореномъ господскомъ лицу.

„Я самъ,“ рекне арабаша любезно смѣшећи се, „ютросъ рано пре васъ изъ крчме измакао, хитао самъ овамо, да спремимъ за насъ двоицу добаръ ручакъ, ер самъ знао, да ђе васъ мои люди нађи и къ мени довести

и то збогъ тогъ синобногъ поклона здрава и читава, као што васъ 50 кралѣвски кавалѣриста небы могло сачувати.“ Енглець му опетъ на пріятельству захвали, поглаваръ мане рукомъ айдуцима да се удале, а њи двое сѣдну за асталъ и почну ручати.

Бла айдука была су изредна, изредни пакъ вина. Вино угрее Енглеца и онъ почне наново свою благодарностъ изливати и усуди се своме угостителю примѣтити, како му е чудо, да човекъ, кои е за тако висока и великодушна чувства и дѣла способанъ, може овај начинъ живота водити и айдуцкій арамбаша бити.

Арамбаша протре рукомъ свое намрштено чело и свое ватрене очи, и узданувши яко дубокимъ гласомъ рекне: „Ово су времена, кадъ се крадљивци, издаице и друге хуль у кралѣвскомъ двору шире у правителственимъ службама господаре, а чесни пріятельи народа по тамницама чаме или по слободнимъ шумама айдукују. Я самъ быо капетанъ едне слободничке чете, и проливао самъ крвь мою за избављеніе отечества одъ свой крвника,*) метао самъ мой животъ толико пута на коцку за могъ законогъ краля, кои бы ме зато по повратку свомъ оставіо, да одъ глади просимъ и умремъ. — Али немари, — то се васъ као Енглеца нетиче ништа. — Я се съ вама у оной крчми нађо, вы ми се допадосте, и я самъ васъ одъ велике опасности спасао. — Но садъ доста; да nebude о томъ выше разговора!“

Енглець наравно престане, и започне другій разговоръ, и арамбаша се наскоро опетъ поврати веселостъ у лицу и разговору. Енглець затимъ устане да иде, и айдуцкій вођа рече, да ће му дати опетъ спроводъ до главногъ друма.

Трговаць еглескій хтѣде садъ повратити дугме поглавару, но овај неприми то, но рекне: „Задржите вы то дугме, можете вы или кои одъ ваши пріятеля крозь наше шуме путовати, па сте съ дугметомъ кудгодъ путуете сигурни одъ пустиа, свакић ће васъ одъ наши подпомагати, како му дугме покажете; — али неказуйте никомъ ништа о томъ, шта вамъ се са мномъ случило. Садъ съ богомъ! У здравлю да се опетъ видимо! —

Енглець се опрости, и стигне скоро са своіомъ пратњомъ на главный друмъ, гдѣ га друга пратња прими и до првогъ села спроведе. Онъ хтѣде при растанку да ову обдари, но нехтѣвши ништа примити, рекне еданъ одъ пратић: „Не, господине, мы ово чинимо по заповѣсти нашегъ поглавара, а и овако бы вама као пріятелю нѣговомъ то одъ свегъ срца радо учинили.“ Дознавши одъ њи іошь, да су они слугу натрагъ одпратили.

*) т. е. Француза. Познато е да е Наполеонъ старый год, 1808. приудіо краля шпавольскогъ Карола IV. и сива истогъ Фердинанда VII., да се круне шпавольске одреку на полу Наполеоновогъ брата Іосефа Наполеона (дондашнѣгъ краля напоольскогъ), и да су Шпавольци съ помоћи еглескомъ у најжешћемъ оторченю найкравави рать только година водили, докъ су се едва французскогъ деспотизма ослободили, но съ тимъ ослобоѣнѣмъ по повратку Фердинанда VII. на престолъ, горый деспотизамъ на себе навукали, и то одъ свогъ краля и одъ своіхъ людій, но што су пре одъ внородца претрпнті морали.

опрости се трговаць одъ њи и приспѣ срећно у Мадридъ. —

— — Неколико година после овогъ случая чуе истый трговаць, да е оная поглаваръ разбойничке чете издайствомъ у руке кралѣвске патрулирающе кавалѣріе пао, и да е потомъ на грозанъ начинъ живота лишень. —

КОЛХИДА.*)

Гурія и Мингрелія и Имеретія стоје у долини и изгледаю као казанъ, а одъ сѣвера е заграђенъ стѣномъ кавкаскомъ, одъ юга неприступнимъ планинама у високой земљи апарской и пашалуку ахалчичкоме, а одъ истока планинама лишкимъ или иначе ваханскимъ, које саставляю обадвѣ предпоменуते гомиле планина. Одъ ти предѣла састаяла се негдашња Колхида о којой се пѣва по пѣсмама као о земљи, гдѣ су чуда чинѣна, и у којой се опіяли одъ чара жители њѣни и данъ данашнѣй се разумѣваю у травама, по тимъ су яко были на руци русимъ лѣкарима, казавши іймъ различите траве одъ лѣка.

Стоѣња южнѣ него и Марзель, Генова и Флоренць и на три стране свѣта заклонѣна одъ вѣтра, а особито одъ ладны вѣтрова сѣверны, долина бы ріанска имала скоро несносну температуру, само да изобилный предѣлъ понайвыше времена преко године нечисти некій влажанъ вѣтаръ, кои направи облаке. Само Юлія и Августа мѣсеца обично долази изъ врелы долина курски крозь гудуре одъ планина вахански врео источанъ вѣтаръ, кои за неколико сатій осуши лишће дрвећу и принуђава многе жителей земальске бѣжати у планину.

Колхида е земля неизцрпильиве плодности. Крозь ню теку многобройне рѣке, које се и лѣти повећаваю сѣномъ са Кавказа. Одъ части е изложена и поплави тѣ рѣка, и често е осимъ едина два најтоплиа лѣтня мѣсеца, оплаћаваю каше. Изъ ти е узрока она и земль и воздуха тако влажногъ, да билъ, будући при томе и южно сунце гріе, за чудо яко расти. Честе шуме, у којима се іошь одъ времена геовлянске трговине нѣ чула ситкира, застиру землю. Жирородный растъ и брестъ, помѣшанъ са кестеномъ, лѣшникомъ и трещиномъ, найвѣћега су у њима стабла, а особито има много и лѣпе букве. Гдѣ дрвеће нестолу угусто, ту расти винова лоза и савія се око стабла и грана одъ дрвећа. Ни сада іошь нема господара томе великомъ благу; а гдѣ га и има, слабо се узима на умъ. Кадъ се кои Мингреліанаць гдѣгодъ населява, а онъ попали нешто шуме, па направи кућицу одъ дрвета и загради њиву, кою ће радити. Крозь столећа трулимъ лишћемъ шумскимъ љубрена и обилномъ влагомъ напоена, дае млађана земля найбогатіе бербе кукурузне и жетве провине, пшеничне и ечмене; а и дуванъ успѣва яко. Врло мало има села, па зато путникъ наилази готово само на таква самоћна населя, а гдѣшто и на станице козачке, а по извишенимъ мѣстима и на старе богомолъ, склонивши се у самобу и служеће за знакъ негдашнѣгъ болѣгъ времена.

*) Занемљиво ће у садашнѣ време бити читаоцелъ свѣту познати о вай предѣлъ у мадой Азіи, у коме Омеръ-паша стои противу Руса. У.

Полусуверенство, кое има діядань минералскій, ни-
штна є сѣнка. Право осуђивати наказни, пренесено є
одмахъ на руске судове. Кутай є доцнѣ подигнутъ за
главну варошь руске губерніе, и садъ су покрай владе
руски чиновника остатци старе феудалности іошъ само
развалине негдашнѣгъ туђегъ времена. Многобройно
племиѣство понайвыше є сиромашно, а 1851. год. было
є у Кутаю 233 кнежевски и 2937 благородны породица,
а осимъ тога іошъ су нѣи 661 породица тражили благо-
родство и быле су готове показати свое право на то.
Но то племиѣство, као што є већъ речено, понайвыше
є сиромашно; многи т. е. племиѣи принуђени су сами сво-
іомъ рукою радити нѣиве свое. Многобройни Евреи, кои
су у вароши Кутаю трећина жителя, садъ су понайвыше
мужици.

Поредъ значая и способности свои жителя и поредъ
плодности земальске и свои природны блага у дрвима за
грађенѣ коєчега и у угљну, кои є недалеко одъ Ткви-
була, 40 вретій одъ Кутая, пронађенъ у великомъ
изобилію, може Колхида како за населяванѣ тако
и за трговину европску быти врло важна. И сада
већъ трговина є знатно пошла у напредакъ, и трговци
кутайски иду чакъ у Липиску на вашаре, и при свему
недостаточномъ природномъ станю своемъ има земля
ова лѣце робе за ношенѣ на страну, као што су
дрва за грађевине, восакъ и медъ. Кадъ бы се болъ ра-
дила, могла бы она лако быти и житница: по нишнама о-
ко рѣка красно бы успѣвао пиринаць а у Имвретіи лѣпо
бы се могла нѣговати свилена буба.

Што се тиче климе, Колхида є, као и свака друга
земля, гдѣ є згодно сѣяти пиринца, свакояко нездрава
збогъ опаки грозница. Овой опасной клими два су уз-
рова: едно, што є земля влажна и врзу се сврхъ нѣ сло-
єви одъ воздуха, а друго и што се топлота и ладноћа
у извѣстне сате прекоданъ уеданпутъ яко мѣня. Како
пакъ различна клима влада у маломе простору землѣ, мо-
же се видити отуда, што н. пр. кодъ Вартсихе, гдѣ се
стичу рѣке Квирила и Ріонъ, на којой последной има е-
данъ старый мостъ іошъ одъ времена кадъ є земля бы-
ла сама своя, бѣсни у низи кодъ млинова найизвиканіи и
најопаснии воздухъ, одъ кога се грозница добія, а ова-
ко брежулякъ, кои є сасвимъ близу, и на коме стоє ста-
ре некакве развалине, сувъ є и здравъ.

ШТА СЕ КОМЕ ДОПАДА!

Шта се коме допада, тешко се може опредѣлити;
коляко людій, толико ѣудій; свакій сматра предметъ некій
по своемъ начину, а начини се међусобно врло разликую-
и тако налазимо да є найвеће задовољство:

За ѣаке, кадъ є учитель болестанъ, на школе нема.

За испытателя природе, кадъ нађе окаменѣну жабу.

За калѣе занатлїйске, кадъ празникъ какавъ падне
у радный данъ, те се оне седмице само петъ дана ради; а
кадъ два и три празника оне седмице буде, онда пливаю
они у блаженству.

За испытателя древностій, кадъ одкуши за десетину
дуката рукописъ какавъ, кои се тешко прочитати може,
а блаженство кадъ нико то неуме прочитати.

За просяка, кадъ му ко одъ мимопролазећи у помр-
чини мѣсто 20 парчета да ермилукъ, а блаженство, кадъ
му ко мѣсто гроша дукать да.

За списателя, кадъ свогъ дѣла послѣдню страну пи-
ше, а блаженство кадъ му списательство нѣгово толико
принеси, да баръ неумире одъ глади.

За трговца, кадъ дукати скачу.

За чиновнике, кадъ є сутра прекосутра 26. данъ мѣ-
сеца; а блаженство, кадъ нису плату унапредъ а конто
узели.

За попове, кадъ се свѣтъ яко плоди; а блаженство
кадъ се много умирае.

За селяке, кадъ добро шљиве и жиръ роде; а бла-
женство, кадъ су ракїя и свинѣ скупе.

За жене, кадъ їй се мужъ бои.

За люде, кадъ мисле, да се свое жене небоє.

За практиканте, кадъ опасна редня међу званичници-
ма влада; а блаженство, кадъ такова редня писаре затире.

За дипломате, кадъ сать говоре, безъ да што кажу.

За новинаре, кадъ по свѣту има доста рата, буне,
и убиства, крађе и т. д.; а блаженство, кадъ немораю
свое новине на вересію давати.

С Л У Г А.

Славный *Свифтъ* каже: Ако ти треба слуга, узми е-
дногъ; ако желишь да будешь рѣаво послуженъ, узми
два; ако желишь да се самъ послужиешь, узми три; ако
желишь да будешь добро послуженъ, послужиуй се самъ.

М Р В И Ц Е.

— „Имашъ ли іошъ што да кажешъ?“ запыта при
исповѣсти єданъ достойный калуђеръ свогъ испытаника.
— „Засадъ немамъ“, одговори онай, „осимъ да самъ є-
данъ сать украо, ево га кодъ мене, оѣте ли да га ва-
ма дамъ?“ — „Мени?“ повиче увређеный духовникъ,
безобразиче, како ме смешъ іошъ вређати; одма да вра-
тишь ономе, коме си украо!“ — „Я самъ га већъ нудіо
да прими; зато васъ молимъ, узмите.“ — „Престани,
немой ме опетъ вређати,“ развиче се отаць, „треба, да
си му опетъ понудіо.“ — „Та нудіо самъ му выше пу-
та, али онъ неѣе никако да га прими,“ одговори онай. —
„Е, кадъ є тако, а ты га задржи; но чужай се другій путь
одъ тога грѣха,“ рекше му духовникъ и разрѣшивши га
одъ грѣхова, одпусти га. — Време є ручку већъ было
и духовникъ машивши се за сать, примѣти да му є не-
стао; садъ текъ поня рѣчи свогъ испытаника, садъ се
сѣти да є онай сать, што му є крадльиваць нудіо, нѣ-
говъ быо, да га онъ не хтѣо примити, и да є іошъ крад-
льивца одъ грѣхова разрѣшио. —

— Злочинц у едномъ кои на смртъ осуђенъ бяхе буде на свою волю остављено, да бира себи начинъ смрти, кои оће. „О господе моя,“ рекне онъ, „а вы ми дайте да одъ старости умремъ.“ Досетљивость ова спасла му е животъ.

— Майсторъ еданъ, кои се са тѣломъ и душомъ за политикомъ занео, толико се заборавио быо, да е државномъ Попечителю слѣдуюће пытанъ предложіо: „Ала бога вамъ Господине, шта вы мыслите, да ли ће се рать овай продужити, или ћемо скоро миръ добити?“ — „Заиста и самъ јошъ незнамъ, одговори овай, јошъ данашњъ новине читао нисамъ.

— У едной одъ првы bankersки кућа у Паризу на-лазио се кассиръ еданъ — кои е исплаћивао — по имени Ф. преко 25 година непрестано у той служби. Онъ е быо човекъ еданъ редке ревности и редке точности. Онъ е сваки данъ у 9 сатій изъ ютра быо кодъ кассе свое, а остављао е свою, са гвозденимъ шибкама добро утерђену, писарницу текъ онда, кадъ е сказальба на канцеларійскомъ сату петъ показала. Еданъ данъ дође му око 10 сати пре подне кассиръ другій кои е наплаћивао — съ полицомъ, коя е гласила 1000. франака и коя е на Лондонскогъ банкера евогъ повучена была. Кассиръ г. Ф. сравни полицу съ кнѣгама своимъ и избрѣи му новце. Кассиръ г. Г. узме новце и оде своимъ путемъ

Текъ е избяло три сата на канцеларійскомъ сату кадъ се истый тай човекъ кодъ гвоздене решетке одъ кассе показа и проговори: „Г. Ф. измеђъ насъ се показала погрешка една, вы сте ми 1000 франака выше дали. — Нигда нисамъ будалаштину учиніо,“ одговори г. Ф. већъ выше одъ 25 година биланцъ е мой увекъ точанъ. То изрекавши, испредъ носа човеку томе превуче и затвори прозорчићъ свой.

Овай почне наново: „Али за волю Божию господине мой, штета е на вашој страни, я самъ поштень человекъ, я самъ већъ 35 година непрестано у служби овой. Узмите ваше новце, я ий нећу никако! — „Безобразниче викне г. Ф. Заръ ће те у момъ званію да ме вређате. Я нетребама вашъ новацъ. Вы ћете да ме у подозрѣніе баците кодъ старешине мога, као да я погрешке чинимъ. Одлазите съ вашимъ новцемъ или ћу васъ садъ схвати.

Овай остане при своемъ мнѣнію постоянь, и тако на срећну руку дођу до боя. Брзо дотрче писари и разваде ий. Кассиръ г. Ф. нехте погрешку признати него сматраше то за увреду старогъ гласа свога и безпогрешности свое. Наочари су му се разбиле и онъ е са 1000 франака сиромашни постао. — Што се пакъ кассира г. Г. тиче, онъ е однео отуда разбівно око, али съ тимъ заедно однео е и 1000 франака, кое е сиротиньи раздао.

ПОДГРЪВЦИ.

— Аустрійска се войска состои сада, урачунавајући и самогъ цара, изъ 15.261 офицера, међу којима су 21 ерцхерцогъ — надвойвода —, 5 херцога, 20 принцева, 50 князева, 590 грофова, 898 барона, 570 ритера — племића —, 2800 благородника и 10.300 одъ грађанскогъ реда.

— На острову Куби живи еданъ Негаръ — Црнацъ —, кои е 109 година старъ и кои има 356 деце, унучадій, пра и прапраунучадій. Онъ е сасвимъ здравъ и јошъ е тако крѣпакъ на ногама, да безъ свакогъ усиљаваня четири до петъ миља за данъ прећи може.

— У паризкомъ излогу наоди се една за чудо лепа женска штатуа (у величини одъ главе до пояса) и то изъ шећера изрезана. Та штатуа надвишава све женске, ербо за ню се само може рећи лепа и сладка као шећеръ.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Указомъ Нъгове Свѣтлости одъ 16. т. м. досаданій Представникъ и Попечитель Иностраны Дѣла г. Алекса Симић упућенъ е за Члена Совѣта, а на нъгово мѣсто постављенъ е г. Алекса Янковичъ Членъ Совѣта. Другимъ Указомъ одъ истогъ дана досаданьи Попечитель Внутрены Дѣла г. Стеванъ Магазиновичъ упућенъ е у Совѣтъ за Члена, а на нъгово место постављенъ е г. Раа Дамяновичъ Членъ Совѣта.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Изъ Цариграда одъ 5. т. м. являю: да страовите бурѣ по црномъ морю бесне. Четири лађе кое су воене потребе у Кримъ носиле, натеране су ветромъ на спрудъ. На азовскимъ обалама врло яки мразови наступили су, у Криму пакъ непрестано пада ладна киша. Паденіе Карса (у Цариграду) јоштъ никако званично не-обявляю. Еглеска коняничка дивизія повраћена е изъ Евпаторіе у Цариградъ.

Едне новине являю изъ Париза одъ 10. т. м. да су све надежде за скоро повраћенъ мира изчезле, и да ће скоро изаћи една кнѣжица, коя ће са свимъ то наданъ избрисати, и наступаюћа времена жестокомъ рату отворити, и као што тай дописникъ вели: та е кнѣга сочиненіе цара Наполеона, и бы ће печатана безъ имена.

— Новине пишу: да у будућемъ ратованю на источномъ мору предводи ће войску француску Канроберъ и други маршали подъ главнимъ управительствомъ самогъ цара францускогъ.

— Француске новине „*Парри*“ по едномъ писму изъ Севастополя похваляюћи руску дѣятельность око утврђиваня сѣверне стране Севастополя, вели: „Руси су много већъ батерія подигли, и сваки данъ јоштъ непрестано подижу нове. Нъјова утврђеня тако су многобройна да имъ неможемо знати рачуна. Сви шанцеви саужени су међу собомъ са покривенимъ и сигурнимъ путовима (прокопима) и то е све саужено са тврдиномъ Константина. Страшна утврђеня и шанцеви праве се такође око тврдинъ Катарине, премда е тврдина одъ самогъ тврдогъ гранита озидана. Иза ове тврдинъ подиже се една узвишена урвина и каменный одцеък, коя су такође Руси у правый градъ преобратили. Неможе человекъ себи представити како се неуморно и безпрестанка послуе. Око 3000 радника непрестано су у таквимъ пословима.“